

jsem stihla vytukat pouze první tři slova, pak jsem si uvědomila, co to dělám, a rozepsanou zprávu jsem zase smazala. Možná to ode mě bylo fakt zbabělé, ale co bych mu asi tak mohla napsat, když jsem s ním poslední dva měsíce vůbec nemluvila? Jestli neví, že jsem se vrátila, stejně se to dozví co nevidět. Ve Walterovic rodině se novinky a drby šířily rychlostí blesku.

V mezičase se mi snad podaří vymyslet, jak se mu omluvím.

Nemyslím si o sobě, že bych měla kdovíjaké sklony k násilí. Ale když Isaac Walter u obrubníku zastavil o více než hodinu později a zešíroka se přitom samolibě usmíval, jako kdyby pro mě nepřijel s neomluvitelným zpožděním, nemohla jsem si pomoci a v duchu jsem se už viděla, jak ho chytám pod krkem. Hodila jsem si kufr na korbu auta, rozrazila jsem dveře u spolujezdce a věnovala jsem mu ten nejmrazivější pohled, jakého jsem byla schopná.

„Kde jsi *proboha* byl? Už tady čekám –“

„Čau, Jackie. *Tak* rád tě vidím,“ přerušil mě, sklopil si stínítko a prohlížel se v zrcátku. „Je mi jasný, že sis pro mě určitě připravila dlouhý kázání, ale než mi začneš nadávat, chci se tě na něco zeptat.“ Prohrábl si uhlově černé vlasy, pak se na mě letmo podíval, zatímco jsem lezla do auta. „Máš řidičák?“

„Ne,“ procedila jsem skrz zatnuté zuby. Vyrůstala jsem v New Yorku, a tak jsem si nemyslela, že ho kdy budu potřebovat. „No a co?“

„Protože kdyby pohled zabíjel, tak už bys musela moje bezvládné tělo jít někam zakopat a čekala by tě dost dlou-

há procházka domů. Neměla bys mi spíš děkovat, že jsem pro tebe přijel?“

„Rozhodně ne, když jsi tady měl být už dávno!“

„Nemůžu za to, že vaše letadlo mělo zpoždění,“ odpověděl a já jsem chtě nechtě musela uznat, že v tomhle má pravdu. Původně pro mě na letiště měla přijet Katherine, ale můj dopolední odlet se tak zpozdil, že jsem do Colorado měla dorazit zrovna v době, kdy měl Jordan fotbal.

„Ne, ale tvoje teta mi slíbila, že tady budeš –“

„Je úplně jedno, co ti slíbila, protože se mě předtím nezeptala,“ prohlásil Isaac a zacukalo mu v čelisti. Nadechl se a pak klidnějším tónem dodal: „Už jsem měl něco domluvenýho.“

„No dobře, tak fajn,“ zabručela jsem a zapínala jsem si bezpečnostní pás, „ale vážně jsi mi nemohl dát vědět?“

„Promiň, ale nevolala jsi mi v úplně nejlepší chvíli. Teda aspoň ne pro tebe. Já jsem se v tu chvíli bavil úžasně. Řeknu to takhle... moje zábava právě *vrcholila*.“

Jakmile to vyslovil, podezřívavě jsem přimhouřila oči. Podle toho, jak domýšlivě mi to vykládal, bych nejspíš měla být ráda, že žádné podrobnosti nevím, ale jestli se moje tušení ohledně toho, proč pro mě přijel pozdě, potvrdí, možná budu muset svůj odpor k násilí přehodnotit. Modrá krajková podprsenka zahozená na podlahu auta působila podezřele, ale nevyvratitelný důkaz to nebyl. Spodní prádlo se v autě, o něž se kluci dělili, neobjevovalo každý den, ale sem tam k tomu došlo. Mojí pozornosti však neušlo množství nedopalků v prázdném kelímku od pití, který Isaac používal jako popelník – cigaretových špačků tam bylo tolik, že s ním v autě podle všeho musel kouřit i někdo další. V kabině to navíc smrdělo tabákem a... zčervenala jsem.